

2) Okoliczność, że późniejszy znak towarowy przywodzi przeciętnemu, właściwie poinformowanemu, dostatecznie uważnemu i rozsądnemu konsumentowi na myśl wcześniejszy znak towarowy, jest jednoznaczna z istnieniem między kolidującymi ze sobą znakami związku w rozumieniu wyżej wymienionego wyroku w sprawie Adidas-Salomon i Adidas Benelux.

3) Okoliczność, że:

— wcześniejszy znak towarowy dla pewnych określonych kategorii towarów i usług cieszy się dużą renomą i

— te towary i usługi nie są podobne lub nie są w znacznym stopniu podobne do towarów i usług, dla których został zarejestrowany późniejszy znak towarowy, i

— wcześniejszy znak towarowy jest niepowtarzalny w odniesieniu do jakichkolwiek towarów lub usług,

nie zakłada bezwzględnie istnienia między kolidującymi ze sobą znakami towarowymi związku w rozumieniu wyżej wymienionego wyroku w sprawie Adidas-Salomon i Adidas Benelux.

4) Artykuł 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy 89/104 należy interpretować w ten sposób, że używanie późniejszego znaku towarowego powodujące lub mogące powodować czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego bądź też działające lub mogące działać na ich szkodę winno być oceniane całościowo, przy uwzględnieniu wszystkich czynników mających znaczenie w okolicznościach danej sprawy.

5) Okoliczność, że:

— wcześniejszy znak towarowy dla pewnych określonych kategorii towarów i usług cieszy się dużą renomą i

— te towary i usługi nie są podobne lub nie są w znacznym stopniu podobne do towarów i usług, dla których został zarejestrowany późniejszy znak towarowy, i

— wcześniejszy znak towarowy jest niepowtarzalny w odniesieniu do jakichkolwiek towarów lub usług, i

— późniejszy znak towarowy przywodzi przeciętnemu, właściwie poinformowanemu, dostatecznie uważnemu i rozsądnemu konsumentowi na myśl wcześniejszy znak towarowy,

nie wystarczy, aby dowieść, że używanie późniejszego znaku towarowego powoduje lub może powodować czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego bądź też działa lub może działać na ich szkodę w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy 89/104.

6) Artykuł 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy 89/104 należy interpretować w ten sposób, że:

— używanie późniejszego znaku towarowego może działać na szkodę charakteru odróżniającego wcześniejszego renomowanego znaku towarowego, nawet jeśli ten ostatni nie jest niepowtarzalny;

— pierwsze użycie późniejszego znaku towarowego może wystarczyć, aby spowodować szkodę dla charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego;

— przedstawienie dowodu na okoliczność, że używanie późniejszego znaku towarowego działa lub może działać na szkodę charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego, wymaga wykazania zmiany rynkowego zachowania przeciętnego konsumenta towarów lub usług, dla których wcześniejszy znak towarowy jest zarejestrowany, będącej konsekwencją używania późniejszego znaku towarowego lub dużego prawdopodobieństwa, że taka zmiana nastąpi w przyszłości.

(¹) Dz.U. C 183 z 4.8.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — Lahti Energia Oy

(Sprawa C-317/07) (¹)

(Dyrektywa 2000/76/WE — Spalanie odpadów — Oczyszczanie i spalanie — Gaz generatorowy wyprodukowany z odpadów — Pojęcie odpadów — Spalarnia — Współspalarnia)

(2009/C 19/08)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Lahti Energia Oy

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein hallinto-oikeus — Wykładnia art. 3 pkt 1, 4 i 5 dyrektywy 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz.U. L 332, s. 91) — Oczyszczanie i spalanie w kotle parowym — Pojęcie odpadów — Pojęcie spalarni i współspalarni

Sentencja

1) Pojęcie „odpady” zawarte w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów nie obejmuje substancji w postaci gazowej.

2) Pojęcie „spalarnia” zawarte w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2000/76 oznacza każdą jednostkę techniczną lub wyposażenie, w którym dokonuje się termicznego przetwarzania odpadów, o ile substancje powstające w wyniku tego procesu termicznego są następnie spalane, a obecność linii spalania nie stanowi w tym kontekście kryterium niezbędnego do takiego zakwalifikowania.

3) W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym.

— gazownię, która realizuje cel uzyskania produktów w postaci gazowej, w niniejszym przypadku gazu oczyszczonego, poddając odpady przetwarzaniu termicznemu, należy zakwalifikować jako „współspalarnię” w rozumieniu art. 3 pkt 5 dyrektywy 2000/76;

— elektrownia, która wykorzystuje jako paliwo dodatkowe gaz oczyszczony uzyskany w wyniku spalania odpadów w gazowni, zastępując w ten sposób paliwa kopalne wykorzystywane w głównej mierze w jej działalności produkcyjnej, nie jest objęta zakresem stosowania tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien — Austria) — Jobra Vermögensverwaltungs-Gesellschaft mbH przeciwko Finanzamt Amstetten Melk Scheibbs

(Sprawa C-330/07) (¹)

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe — Ulga inwestycyjna — Przepisy krajowe ograniczające korzystanie z ulgi podatkowej do towarów wykorzystywanych w stałym zakładzie położonym na terytorium kraju — Wyłączenie towarów udostępnionych odpłatnie i używanych głównie w innych państwach członkowskich — Leasing pojazdów — Zapobieganie praktykom stanowiącym nadużycie)

(2009/C 19/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jobra Vermögensverwaltungs-Gesellschaft mbH

Strona pozwana: Finanzamt Amstetten Melk Scheibbs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien — Wykładnia art. 43 WE i 49 WE — Uregulowanie krajowe przewidujące przyznanie ulgi podatkowej w związku z nabyciem nieużywanych środków trwałych (ulgi inwestycyjnej, Investitionszulwachsprämie) wyłącznie przedsiębiorcom wykorzystującym te środki w zakładzie położonym na terytorium kraju

Sentencja

Artykuł 49 WE sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego takim jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, na podstawie których odmawia się przedsiębiorstwom skorzystania z ulgi inwestycyjnej w związku z nabyciem środków trwałych tylko na tej podstawie, że środki, z tytułu których jest żądana ta ulga i które są udostępnione odpłatnie, są używane przede wszystkim w innych państwach członkowskich.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Glencore Grain Rotterdam BV przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-391/07) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 800/1999 — Refundacje wywozowe do produktów rolnych — Artykuł 16 — Refundacja zróżnicowana — Dowód dokonania przywozowych formalności celnych — Przedstawienie kopii lub fotokopii dokumentu przewozowego — Rozporządzenie (WE) nr 1501/95 — Przyznanie refundacji wywozowych na rynku zbóż — Artykuł 13 — Odstępstwo od przepisów art. 16 rozporządzenia nr 800/1999)

(2009/C 19/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Glencore Grain Rotterdam BV

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas